

YÜKSELEN AY

LINSEY HALL

Bu kitabın yayın hakkı PHOENIX YAYINEVİ'ne aittir. Yayınevinin ve yayıncısının yazılı izni alınmaksızın kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopyalanamaz, çoğaltılamaz ve yayınlanamaz.

Gölge Loncası Serisi - 4

Yükselen Ay

Orijinal Künye: *Rising Moon* by Linsey Hall, Bonnie Doon Press, 2021.

Yazar: Linsey Hall

Çevirmen: Sinem Sancaktaroğlu Bozkurt

Kapak Tasarım: Melissa Kayacı

Grafik Tasarım: Şeyma Çetin

©Phoenix Yayınevi Tüm Hakları Saklıdır.

2025 Mayıs, Ankara

ISBN No: 978-605-7789-66-2

Phoenix Yayınevi-Ünal Sevindik

Yayıncı Sertifika No: 11003

Şehit Adem Yavuz Sok. Hitit Apt. 14/1

Kızılay-Ankara

Tel: 0(312) 419 97 81 pbx

Faks: 0(312) 419 16 11

e-posta: info@siyasalkitap.com

<http://www.siyasalkitap.com>

Baskı: Dedemat Matbaacılık

Dedemat Ambalaj Matbaacılık Sanayi ve Dış Ticaret Ltd. Şti.

Sertifika No: 70086

Melih Gökçek Bulvarı 1447 Cd. No: 37 İvedik OSB Yenimahalle/ANKARA

Tel: 0507 932 59 30

Dağıtım: Siyasal Kitabevi

Şehit Adem Yavuz Sok. Hitit Apt. 14/1

Kızılay/Ankara

Tel: 0(312) 419 97 81 pbx

Faks: 0(312) 419 16 11

e-posta: info@siyasalkitap.com

<http://www.siyasalkitap.com>

YÜKSELEN AY

LINSEY HALL

EVE

Barista on iki tane çörek siparişimi alırken “Hamile misin?” diye sordu. Hepsini kendime aldığımı anladığımda, gözleri neredeyse yuvalarından fırlamıştı.

“Hayır.” Kıza kaşlarımı çatarak baktım. Hamile değildim. Sadece üç gün önce bir ulukurda dönüşmüştüm. Sonunda gerçek şeklimi bulmuştum ve görünüşe bakılırsa bu doymak bilmez bir iştahı da beraberinde getirmişti. Her zaman yediğim çikolatalı gofretler artık beni kesmiyordu.

Kaşlarını kaldırdı, bana inanmamıştı. “Sen öyle diyorsan.”

Aldıklarımı torbaya doldurmak için arkasını döndüğünde, kot pantolonumun paçasının çekiştirildiğini hissettim. Aşağıya bakınca Ralph’i gördüm, rakunun küçük suratı beklenti doluydu.

Benim için de bir şey aldın mı?

Siparişimi hızla aklımda tarttım, sonra da kafamı hayır anlamında salladım. “Hayır. Hepsini kendim yiyeceğim.”

Yüzü düştü.

Barista tezgahın üzerinden öne eğilip aşağıya baktı. “Yalnız, rakunlar giremez.”

Ona benim senin manevi destek rakunun olduğumu söyle. Aynen bir terapi köpeği gibi.

“Yok artık,” dedim Ralph’e. “O bahsettiğin şey gerçekten var. Bunu suiiistimal etmek yakışık almaz. Hem, sen daha ziyade benim terapiye ihtiyaç duyma sebeplerimden birisin.”

Bana dil çıkardı.

“Hemen buradan çıkarsan ben de sana bir şeyler ısmarlarım.”

Çift çikolatalı kruvasan ve bir duble espresso, lütfen. Dışarda görüşürüz.

“Duble espresso mu?” Eğer ona kahve veririm sonrasında hepimiz buna pişman olurduk.

Siparişimin içine etme, lütfen. Arkasını döndü ve hızla dışarı çıktı.

Barista “Rakununuz ne alırlar?” diye sordu.

Yüzümü ovuşturdum, şimdiden bezmiştim. Lachlan ve Gareth’le, düşmanımız, Yaratıcı’nın saklanabileceği olası yerleri konuşmaya gidiyordum ve Ralph’le bir kahve molası vermek hiç de planlarım arasında yoktu. Ne var ki bir anda açlığımı yenik düşmüş, sonrasında da kendimi burada bulmuştum.

Hızla, siparişimi verdim, kafeinsiz espresso ve çikolatalı kruvasan istedim.

“Bizde ondan yok yalnız,” dedi kız.

“İyi tamam, normal kahve olsun.” Buna pişman olacaktım, ama istediğini alamayan bir rakunun histeri kriziyle uğraşmak da istemiyordum.

“Buyurun, altı pound yapıyor.”

Sosyetik rakun. Para çıkarmak için cüzdanımı karıştırıp parayı uzattım.

Beş dakika içinde, dükkanın karşısındaki banka oturmuş, tıpkı rakunumun her zaman yaptığı gibi iştahla çörekleri mideye indiriyordum. İnanılmaz lezzetliydiler ve ben altıncısını bitirirken içimdeki kurt da sakinleşmişti. Ralph kendisinininkini temiz bir on iki saniyede mideye indirmişti ve elini sinsi sinsi benim torbama daldırıyordu.

Elini yakaladım ve onu azarladım. “Aklından bile geçirme. Şeker hastası olmana ramak kaldı.”

Kahvesini içerken beni görmezden geldi. Ben yaklaşık dokuzuncu çöreğimi yerken, torbadan gizlice bir tane aşırma başardı. Bıraktım alsın. Son yirmi dört saattir hissettiğim doymak bilmez açlığı o sürekli hissediyor olmalıydı, bu davranışını açıklıyordu, tabii davranışlarının bir anlamı varsa. Yerken caddeden geçen insanları izledim. Arkalarında, vitrinler büyüğü eşyalarla dans ediyordu.

Sonunda yemeğimi bitirdim ve ayağa kalktım.

Şekil Değiştirenler Loncası'na mı gidiyorsun şimdi?

Başımı eğip Ralph'e baktım, gözleri çoktan kafeinin etkisiyle parlamaya başlamıştı. “Evet. Garreth Kara Ay lanetine yenik düşmüş olabilir ama Yaratıcı'nın yeri konusunda ondan biraz daha bilgi alabiliriz.”

Ralph tısladı ve ben de aynı şeyi yapmaktan kendimi alamadım. Sadece üç gün önce, Yaratıcı beni gerçek şeklime dönüşmeye zorlamıştı –yüzlerce yıldır türümün tek örneği olan devasa beyaz bir ulukurda. Tüm diğer kurtlardan çok daha iriydim, muhtemelen çok daha hızlı ve güçlüydüm de.

Dürüst olmam gerekirse inanılmazdı. Dönüşüm sorun değil-di. Zaten olması gerekiyordu yoksa sihirli güçlerim beni paramparça edecekti. Sorun Yaratıcı'nın dönüşümün ardından kanımı çalmış olmasıydı. Yaratıcı'nın bununla ne yapmayı planladığına dair hiçbir fikrimiz yoktu.

Ama kötü bir şey olduğu kesindi.

Şimdi ise, tek ipucumuz onun bir önceki tutsağı Garreth idi.

Sana iyi şanslar, dedi Ralph. Ben çöpleri karıştırmak için arka tarafta geçiyorum.

“Daha az önce yemek verdim ya sana.”

Alay eder gibi bana baktı, sonra da kafenin arkasına giden sokağa doğru ilerledi.

Olan bitenler zihnimden geçerken ben de hızla şehir merkezine doğru yola koyuldum. Henüz yeni edindiğim telekinezi becerimde ustalaşamamıştım ama en azından artık sağlıklıydım.

Birkaç dakika sonra, Şekil Değiştirenler Loncası kulesinin önündeki avluya ulaşmıştım. Güneş, devasa taş yapının üzerinde, kızıl bir iz bırakarak batıyordu. Düzensiz bulutlar turuncu bir renge bürünmüş, parlıyordu; adımlarım yavaşladı.

Lachlan’ı görecektim.

Eşimle aramız hâlâ kötüydü, o akıl sağlığını tehdit eden Kara Ay lanetinden kurtulmaya çalışırken, bir yandan da ikimiz birden aramızdaki çekime karşı koymaya çabalıyorduk. Ona aşık olamazdım, biliyordum, çünkü bir kahin bunun benim hayatıma mal olacağını söylemişti.

En hafif tabirle birbirimize uygun değiliz denebilirdi.

Kulenin önündeki büyük ahşap kapı açılıp da Lachlan dışarıya çıktığında avluyu yarılamıştım.

Bakışları üzerimde gezindi, batan güneşin ışığının altında büyüleyici görünüyordu. Uzun boyu ve geniş omuzlarıyla tam bir Alfaydı. Gözünü bile kırpmadan tek bir hamleyle rakiplerini ikine ayırabilen, ama kendisi ciddi bir sınavdan geçmedikçe hiç bir şeyden etkilenmeyen bir erkek. Varlığı öylesine hükmediciydi ki insanları olduğu yere mıhlardı.

Bu mesafeden bile yüzünü net olarak seçebiliyordum. Vahşi. Güzel. Sert hatlar ve dolgun dudaklar, delici bakışlar. Her zaman bir şairin yüzüne ve bir savaşçının bedenine sahip olduğunu düşünürdüm. Akşam karanlığında tüm bunlar daha da göze çarpıyordu.

“Selam,” diye seslendim, sesim neredeyse kendimden emin çıkmıştı.

Onunla geçen her an, ben onu daha iyi tanıdıkça, bana daha da zor geliyordu. Ona aşık olamazdım, ama kahrolası kalbim bunu anlamakta zorlanıyordu.

Merdivenleri çiftler çiftler indi, adımları kendinden emin ve kararlıydı. Birbirimizden beş metre kadar uzaktaydık, havada öylesine güçlü bir büyü kıvılcımı çaktı ki, sendeledim. Parlak beyaz bir ışık bir anlığına beni kör etti, adrenalin başıma vurdu.

Görüşümü düzeltmek için gözlerimi kırptırdım, kalbim yerinden çıkacak gibi çarpıyordu ve Lachlan ve benden on metre kadar uzakta duran birini fark ettim. Gölgeler arasındaki siluet öylesine tanıdıktı ki kalbim sıkıştı.

Yaratıcı.

Panikledim.

Onun burada ne işi vardı?

Ellerini kaldırdı ve bir şeyler mırıldanmaya başladı, sesinde güçlü tınlar titreşiyordu. Havayı doldurdu, ürperdim.

Onu durdurmalıyım.

Sihirli güçlerim içimde alevlenince onları kucakladım. İçimdeki kurt dışarıya çıkmak istiyordu ve ben de onu serbest bırakmak istiyordum. Tüm kaslarım ve kemiklerim kendi kendilerine çabalarken, şiddetli, çok güçlü bir acı beni delip geçti. Bir anlığına gözlerimin önünde gümüşü renkte bir şimşek çaktı, sonra görüşüm değişti. Keskinleşti.

Kurda dönüşünce her şey birden netleşti, tüm duyularım hasaslaştı ve içgüdülerim savaşa kilitlendi. Lachlan şekil değiştirerek dev bir siyah kurda dönüşürken, etrafında yeşil bir ışık yanıp söndü. Yaratıcı’ya doğru atıldı, sağlam bedeni zarif ama güçlü görünüyordu. O hedefine ulaşamadan, Yaratıcı’nın gücünün neden olduğu bir patlama Lachlan’ı tam göğsünden vurdu, tüm eklemleri taş kesti, olduğu yerde dondu kaldı.

Onun için öylesine korktum ki kanım dondu, Yaratıcı'ya doğru koştum. O piç kurusu her ne yapıyorsa onu durdurmalıyım.

Düşmanım daha yüksek sesle mırıldanırken, sihri de havada titreşiyordu. Yaptığı bu büyüü daha önce hiç duymamıştım, ama içinde barındırdığı güç sanki ruhuma işliyor ve iliklerime kadar içimi ürpertiyordu.

Her zaman olduğu gibi yüzü sadece puslu gölgelerden ibaretti, gözleri karanlıkta parlıyordu. Bakışları bana yöneldiğinde ona çok yaklaşmıştım. Kontrolsüz bir güçle öne atılıp, onu yere indirdim. Neresine denk geldiğini umursamadan ona dişlerimi geçirdiğim, gömleğini yırtarken teninin iğrenç tadı yüzünden neredeyse öğürüyordum.

Doğrudan kemiklerime ulaşan bir güçle elini göğsüme indirdi. Ondan uzağa savrulurken acıyla kıvrandım, ama kıyafetinin ve teninin bir parçasını da koparmayı başarmıştım.

Yere düştükten sonra hızla yuvarlanıp kalkarken mırıldandığı ilahi daha da yükseldi. Ağzımda kalan iğrenç parçaları tükürdüm, gözümün ucuyla Lachlan'a bakarken kendimi toparladım.

Hâlâ donmuş vaziyette dikiliyordu, Yaratıcı'nın büyüü görevini yerine getirirken, sihir etrafında parlıyordu.

Ona yaklaştığımda rakibimin sesi de iyice tizleşmişti. Atıldım, bakışlarım boğazındaydı, boğazını paramparça ettiğime dair görüntüler zihnimi ele geçirmiş gibiydi. Pençelerimi ona geçirdiğim anda ortadan kayboldu. Yüzüstü yere çakıldım, hemen toparlanıp onu bulmak için arkamı döndüm.

Ama gitmişti, avlu sessizleşmiş, bir kez daha eski sakinliğine kavuşmuştu.

Hemen Lachlan'ın yanına koştum, kurt formunda yan yatıyordu; bilinci kapalı görünüyordu. Ona yaklaşırken, insan görüntüme geri büründüm, şekil değiştirişim ilk sefer olduğundan çok daha az acı vericiydi.

Onun yanında çömelirken kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu, elimi güçlü omuzlarına koydum. Kürkü elimin altında pü-

rüzsüzdü, elimin altında serinliğini hissettim.

“Lachlan. Uyan.” Sesim titredi.

Arkamdan insanların geldiğini duyabiliyordum, ama onlara bakmak için dönmedim. Tüm dikkatim Lachlan’ın üzerindeydi, şükürler olsun ki nefes alıyordu. Çok zayıf da olsa, nefes alıyordu.

Ellerim titreyerek kolumdaki bilekliğe takılı otama iksirine uzandım. Hâlâ kurt halindeyken bunu ona versem işe yarar mıydı? Bu haliyle iksiri içtiğinden emin olmak daha güç olurdu.

Elimi alnına koyarken, kalabalıktan gelen mırıltılar daha da yükseldi, iksiri ona en doğru şekilde nasıl içirebilirim diye karar vermeye çalışıyordum. Ellerim titredi, korku tüm bedenimi esir aldı.

Ona iksiri veremedi, etrafında yeşil bir ışık parladı ve yeniden insana dönüştü. Rengi solmuştu ve gözlerinin altında da siyah gölgeler belirmişti.

Hâlâ bilinci yerinde değildi.

“Lachlan.” Omzunu sıktım. “Uyan ve şu otama iksirini iç.”

İrkilerek gözlerini açtı, bakışları bana odaklandı.

Ben iksiri kaldırırken, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi, “İç şunu.”

Dikleşti, hafifçe benden uzaklaştı. Yüzünün rengi geri geldi, ama hâlâ şaşkın şaşkın bakıyordu. “Sen de kimsin?”

Kalakaldım. “Ben kim miyim?”

Sanki kalan son uyku kırıntılarını da kovmak ister gibi kafasını sallayıp ayağa kalktı. O etrafına kalabalığın geri kalanına bakarken kalbim küt küt atarak ben de ayağa fırladım. Diğerlerinin yüzüne bakınca bakışları aydınlandı – onları tanıdığış açıktı.

Kenneth kalabalığın arasından sıyrılıp ona yaklaşırken alnı endişeyle kırışmıştı. “İyi misin, Alfa?”

Lachlan evet anlamında başını salladı. “Evet, Kenneth. Gerçi

son Birkaç dakikayı unutmuş gibiyim. Kütüphanede beraberdik, sonra ben kendimi dışarda burada tepemde üzerime eğilmiş bu kadınla buldum.”

Bu kadın mı?

Ey kutsal kaderler, benim kim olduğumu bilmiyordu.

Önünde durmak için ilerledim, kafamda binlerce düşünce cirit atıyordu. Bakışlarını yakaladım. “Beni hissetmiyor musun?”

“Seni hissetmek ne demek?”

Kafamı salladım, ona daha fazla bilgi vermek istemiyordum. Beni hatırlamıyor olabilirdi, ama kesinlikle, benim onun eşi olduğumu hissedebilirdi.

“Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim yok.” Sanki hafızasını yerine getirecek bir ipucu arar gibi, beni tepeden tırnağa süzdü. “Daha önce seninle hiç karşılaşmadım.”